

licencijati se traži običajna radnja, a za doktorat disertacija. Za upis se plaća L. 8.400, za svaki slijedeći seminar L. 2.700, za semestralne ispite L. 2.000, za troškove tajništva L. 2.000, za iskaznicu biblioteke L. 1.000. Predavanja počinju 15. oktobra, a sa sobom treba donijeti službeni pristanak biskupskog ili redovničkog starješine. Dao Bog, da taj dobije što više mladih hrvatskih svećenika.

Romanus

OD STALJINOVE NAGRADE DO EPISKOPATA

Nekadašnji glasoviti kirurg, dobitnik Staljinove nagrade za medicinu 1946, dr Luka Vojno-Jasenicki držao je govor iz kojeg donosimo ovaj izvadak:

»Pravo su velika djela Božja koja su se očitovala u mojemu životu o kojima ću vam govoriti. Znam da ima vrlo mnogo ljudi koji se pitaju, kako sam mogao, poslije nego li sam stekao slavu učenjaka i velikoga kirurga, napustiti znanost i kirurgiju i postati propovjednik Kristova evanđelja. Oni koji prave takve primjedbe čine veliku pogrešku misleći da je nemoguće vezati znanost i religiju. Takvo je mišljenje sasvim pogrešno; povijest znanosti nas uči da su genijalni učenjaci, npr. Galileo, Newton, Kopernik, Pasteur, naš veliki fiziolog Pavlov, bili duboko religiozni. Znam također da među profesorima, našim suvremenicima, ima mnogo onih koji vjeruju. Oni čak traže moj blagoslov.

Sa čuđenjem gledam, mislim na ono što se desilo unatrag 60 godina kad sam završavao licej i primio od direktora svjedodžbu bakalaura u koju je bio uložen Novi Zavjet. Čitao sam ga i ranije no tada sam ga pročitao s kraja na kraj. Bilježio sam tada sve što je na mene učinilo jaki utisak. Međutim, nije me se ništa toliko dojmilo koliko riječi Isusa Krista, što ih je upravo apostolima gledajući polje sa zrelim životom: Žetva je velika, a poslenika malo; molite dakle Gospodara žetve da pošalje poslenike u svoju žetvu.

Te su riječi potresle mojim srcem i povikao sam u savjesti: 'Kako to Gospodine, da ima malo poslenika na tvome polju?' Ja sam zapamtio te riječi kroz cijeli svoj život. Prošlo je mnogo godina. Kasnije sam svojom doktorskom tezom o Lokalnoj anesteziji postigao doktorat u medicini i, još više, značajnu nagradu. Postao sam liječnik u provinciji. Liječio sam seljake i radnike i to mi je davalo veliko zadovoljstvo. Poslije više godina htio sam napisati knjigu o kirurgiji gnojnih rana. Kad sam završio uvod, sinula mi je u pameti čudna i uporna misao: kad ta knjiga bude završena ona će nositi natpis jednoga biskupa. No zašto? Što onda? Koji biskup? Ponavljam, ja nisam mislio nikada na svećeništvo ni biskupsko dostojanstvo. Pa ipak, nekoliko godina kasnije, ova čudna i neodređena misao postala je stvarnošću. Odlučio sam da moja knjiga bude objelodanjena u dva dijela: Pokušaj kirurgije gnojnih rana, koji je kasnije postao glasovit. Kad sam završio prvi dio, na omotu sam napisao 'Episkop Luka — Pokušaj kirurgije gnojnih rana', jer sam u to vrijeme već bio postao episkop. I to sam postao na jedan za mene sasvim neočekivani način, po-

sebnim Božjim pozivom. U Taškentu gdje sam tada bio glavni liječnik i direktor gradske bolnice, održavala se diecezanska sjednica; u njoj sam imao i ja učešće i rekao sam s obzirom na neko važno pitanje veliki zanosni govor.

Na završetku sjednice nadbiskup Inocent me uhvati za ruku, povede me na pločnik koji je bio oko katedrale i govorio mi je o dubokom utisku što ga je na njega učinio moj govor. Naglo se zaustavi, pogleda me u oči i reče: 'Doktore, vi morate postati svećenik'. Ma kako ja bio dalek od te ideje, prihvatio sam taj poziv na svećeništvo kao da je to Božji poziv jer je dolazio iz usta nadbiskupa. Nisam ni časak promišljao. Odgovorio sam: 'Dobro, monsinjore, ja ću to postati'. Slijedeće nedjelje bio sam ređen za đakona, nedjelju kasnije ređen sam za svećenika i postao vikar katedrale. Kasnije sam razvio velik rad kao propovjednik i predsjedao sam teološkim raspravama. U raspravama s bezbožnicima žeo sam krvave pobjede.

Dvije godine i četiri mjeseca kasnije postao sam episkop i bio već snabdjeven ovim dostojanstvom, kad me je Gospodin poveo u jedan daleki grad Jenisejsk. Svi svećenici ovoga sjajnog grada mnoštvom svojih crkava kao i glavnim gradom provincije pripadali su 'živoj Crkvi' i tvorili dio skupine Novatora.

Bio sam stoga prisiljen držati liturgiju u društvu trojice svećenika u svom stanu. Jednoga dana kad sam ulazio u dvoranu da obavim liturgiju, opazio sam monaha u godinama koji je stajao na nogama pred vratima. Kad me ugledao, bio je gotovo paraliziran. Nije me čak ni pozdravio. A evo razloga. Pravoslavni u Krasnojarsku nisu htjeli moliti s njihovim nevjernim svećenicima, pa su izabrali ovoga monaha i poslali ga u Minusinsk, južno od Krasnojarska da ga zaredi za svećenika mjesni pravoslavni episkop. No neka nepoznata sila gurnula ga je ne prema jugu nego prema sjeveru u Jesenisejsk, gdje sam ja stanovao. On mi je ispričovjeda razlog svog čuđenja kad me je opazio. Deset godina ranije, u vrijeme dok sam živio u centralnoj Rusiji, vidio je sebe u snu zaredena od jednog nadbiskupa koga nije poznavao, no kojega je prepoznao kad je mene vidio.

Prema tome deset godina ranije dok sam ja bio kirurg u Perejaslav-Žaleskom, Bog me je gledao kao nadbiskupa. Vidite dakle, kako me je Gospodin nepogrješivo tokom ovih deset godina vodio prema biskupskom dostojanstvu.

Na taj su se način u mom slučaju ostvarile riječi apostola Pavla: 'Koje naprijed pozna, one i preodredi, da budu jednaki slici Sina njegova, da on bude prvorođeni među mnogom braćom. A koje preodredi, one i pozva; a koje pozva, one i opravda; a koje opravda, one i proslavi' (Rim 8, 29—30).

Mogao bih vam pripovijedati još mnogo drugih divnih stvari o načinu kojim je Gospodin ravnao mojim životom, no mislim da je ovo što sam kazao dostatno, da uskliknete sa mnom: 'Slava našem Gospodinu u vijeke vjekova. Amen«.